

II

Отъ полка, който бѣше на позиция задъ насъ, бѣха ни съобшили, че тази нощъ по случай Възкресение Христово ще има служба, ще бждатъ събрани всички дружини, а следъ това ще има обща трапеза. Канѣха и насъ. Изкушението не бѣше малко. Ние можехме безъ особенъ рискъ да идемъ, защото не се отдалечавахме повече отъ единъ-два километра и при това пакъ оставахме въ участъка си. Най-после празникътъ, който идѣше, не бѣше ли общъ и за насъ, и за ония, които бѣха насреща ни? Всѣки е наклоненъ да вѣрва, че въ такива дни настѣпва мълчаливо примирие, което прави невъзможни каквито и да било враждебни действия. Но кой знай? Неприятелътъ не избира ли тъкмо такова време, както бѣше казалъ кандидатътъ? А на границата, кждето неизвестността и напрегнатото очакване сж нѣщо постоянно, всѣка опасностъ, макаръ и отдалечъ предположена само, изглежда вече вѣроятна и близка. Решихме за това да не ходимъ никжде.

Стояхме до късно. Неизбѣжната меланхолия и чувството на самотностъ, които въ навечерието на голѣмитѣ празници всѣкога ни обзематъ, когато сме далече отъ близкитѣ си, или когато съвсемъ нѣмаме такива, после — леката завистъ, че малко по-назадъ, въ полка,